

[Formanden]

Køpke Christensen: spm. nr. S 441
 Kirsten Madsen: spm. nr. S 445 og 446
 Flemming Hansen: spm. nr. S 449-451
 Lise Hækkerup: spm. nr. S 452
 Jens Thoft: spm. nr. S 456-458
 Poul Andersen: spm. nr. S 464
 Holger Graversen: spm. nr. S 475
 Pelle Voigt: spm. nr. S 476-479

Spm. nr. S 362

Til *justitsministeren* (10/1 92) af:

Aage Brusgaard (FP):

»Såfremt en lov fratager en landmand eller en anden erhvervsdrivende retten til at benytte sin ejendom til den produktion, der lovligt har været på ejendommen, er der så ikke tale om ekspropriation i relation til grundloven, og vil det være af betydning i forhold til ekspropriationsreglerne, i hvilket omfang produktionsretten fjernes?«

Begrundelse

Der henvises til udtalelse af kontorchef i Miljøstyrelsen Kjeld Hansen i Radioavisen den 9. januar 1992 kl. 6.00 med følgende indhold:

»Bræmmer er ikke ekspropriation, fordi der kun er tale om en rådighedsindskrænkning af generel karakter, som altså har samme virkning for alle. Landmændene bevarer ejendomsretten til jorden, den må bare ikke dyrkes. Heri er justitsministeren enig.«

Svar (3/2 92):

Justitsministeren (Engell):

Det er i den statsretlige litteratur almindeligt antaget, at lovgivningsmagten uden at komme i strid med princippet om ejendomsrettens beskyttelse kan regulere ejendomsrettens udnyttelse, idet lovgivningsmagten kan opstille almindelige regler om begrænsninger i borgernes handlefrihed og i deres råden over, hvad de ejer.

Den almindelige begrænsning, som miljølovgivningen pålægger virksomheder med hensyn til udledning af forurenende stoffer i naturen og forbud mod visse former for forurenende produktion, er således efter den almindelige opfattelse i den statsretlige teori ikke ekspropriative indgreb i ejendomsretten, selv

om begrænsningen eller forbudet fører til en indskrænkning i en tidligere lovlig produktion.

Afgrænsningen mellem på den ene side de indgreb, der er tvangsafståelse i grundlovens forstand, og på den anden side de indgreb, der kun er en regulering af ejendomsrettens udøvelse, og som ejeren derfor må affinde sig med uden erstatning, beror på et samlet skøn over indgrebets beskaffenhed. I dette skøn indgår bl.a. indgrebets intensitet. Ved vurderingen af, om en bestemt lovgivning har ekspropriativ karakter, kan det således efter omstændighederne indgå som et blandt flere momenter, om produktionsretten for en virksomhed begrænses eller helt fjernes.

Den omstændighed, at der sker en vis begrænsning i en virksomheds hidtil bestående ret til at benytte en ejendom til en bestemt produktion, betyder således ikke i sig selv, at der er tale om ekspropriation i relation til grundloven.

Der henvises i øvrigt til Justitsministeriets svar af 16. januar 1992 på spørgsmål nr. S 363 (Folketingets forhandlinger sp. 5468).

Spm. nr. S 380

Til *justitsministeren* (15/1 92) af:

Birthe Hansen (SF):

»Vil ministeren kommentere artiklen »Tjekkere med asyl har fundet den store fidus« i Lolland-Falsters Folketidende af den 13. januar 1992?«

Begrundelse

Spørgeren henviser til den i spørgsmålet nævnte artikel.

Svar (6/2 92):

Justitsministeren (Engell):

Spørgsmålet om inddragelse af en opholdstilladelse er nærmere reguleret i udlændingelovens § 19. Efter denne bestemmelses stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt i henhold til lovens § 7 om flygtninge inddrages inden for de første 2 år, når det grundlag, der er angivet i ansøgningen eller tilladelsen, var urigtigt eller ikke længere er til stede. Enhver opholdstilladelse kan endvidere efter § 19, stk. 3, uden hensyn til varigheden af det hidtidige ophold her i landet inddrages,